

1969. Tercera estada a Castellaura

Capítol 20è, en àudio i en text, del llibre “Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974. Petjades de sant Josepmaria”, obra de Josep Masabeu publicat el 2015 a Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

02/05/2024

XX. 1969. TERCERA ESTADA A CASTELLDAURA

Escolta la lectura del capítol
(00:06:46)

Disponible també a ivoox i iTune

Del 2 al 5 de maig de 1969

Sant Josepmaria va arribar a Castelldaura en cotxe des de Madrid, camí de França, el divendres 2 de maig. L'endemà va anar a fer un romiatge a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. Va tenir algunes trobades a Castelldaura amb persones de l'Obra i el dilluns día 5 va marxar cap a La Jonquera.

Els espais de Castelldaura són ja llocs històrics, molt entranyables per a moltes persones, ja que formen part viva de la història de l'Obra a Catalunya. Ser a Castelldaura facilita una trobada viva i personal amb sant Josepmaria i amb qui va ser el seu fill més fidel i primer successor, don Álvaro del Portillo.

Per enfortir la vida cristiana

Sant Josepmaria deia que hi ha dues coses ***que són com eixos vius de la conducta cristiana: la vida interior i la formació doctrinal, el coneixement profund de la nostra fe***^[1].

Encara que totes les labors apostòliques de l'Obra tenen com a objectiu immediat apropar les ànimes a Déu, les cases de recessos són uns grans mitjans per dilatar el vigor d'aquests dos ***eixos vius de la conducta cristiana***, mitjançant els cursos de recés, convivències, classes de formació doctrinal-religiosa, etc.

Són cases on es procura que s'hi estigui a gust i en les quals especialment s'aconsegueixi un ambient de quietud, de silenci, que tant ajuda a la vida interior. No és possible descriure els prodigis de la gràcia -conversions, propòsits de fidelitat i donar-se als altres,

compromisos de viure una intensa vida cristiana- succeïts a les cases de recessos escampades per tot el món.

Castelldaura Torre

És la casa originària de principis del segle XIX, envoltada de jardins, construïda per un indià, denominació col·loquial de l'emigrant espanyol a Amèrica que retornava ric anys més tard al seu lloc d'origen, i mirava d'aconseguir prestigi adquirint algun títol de noblesa, comprant i restaurant antics casalots, o construint grans cases de nova planta, en un estil colonial o eclèctic molt vistós, que van passar a anomenar-se *cases d'indians*. Sovint incorporaven en els seus jardins palmeres com a símbol de la seva aventura en terres tropicals.

Sant Josepmaria es va aturar a contemplar en diferents ocasions la façana principal de Castelldaura Torre des del passeig dels plàtans, i

va fer elogis de la seva bellesa de composició i proporcions.

Va ser en diferents ocasions a la Torre. A la sala d'estar va tenir nombroses trobades amb diferents grups de membres de l'Obra, o amb cooperadors i grups promotors de labors apostòliques, etc. Solia seure en alguna de les butaques de l'angle de la llar de foc.

Va comentar com estava de ben ambientada la Torre dins del seu estil romàntic: l'oratori, l'avantmenjador, el menjador, la sala d'estar, els salons de la primera planta, etc. Va suggerir que es conservés tal com estava, sense tocar-ne res. De fet, en la rehabilitació que es va acabar el 2014, s'ha mantingut aquesta ambientació.

A la planta primera hi ha dos salons. Pel tipus de decoració i els colors que els integren se'ls diu el *saló rosa*, i el *saló verd*. S'hi va referir en algunes

tertúlies amb frases divertides, qualificant-los de ***deliciosament cursis***^[2]. En el *saló verd* va tenir-hi alguna tertúlia.

Castelldaura Mas

És un edifici de nova planta, construït a principis dels anys 1960, quan la Torre ja no donava més de si per acollir els participants a les activitats.

Sant Josepmaria va quedar especialment complagut pel caràcter català de l'arquitectura i per la decoració de la casa. Va fer algunes observacions sobre les instal·lacions. Un dels suggeriments va ser policromar les bigues del sostre de l'entrada, igual que les de la biblioteca, sala d'estar i altres zones comunes. Abans eren de color molt fosc, i amb la policromia tot resulta més alegre i acollidor.

Durant les seves estades sant Josepmaria va utilitzar algunes vegades el menjador per reunir-se amb les persones que atendien l'administració i altres dones de l'Opus Dei.

Des de la sala d'estar s'accedeix a la biblioteca per una àmplia porta de fusta, i sovint, després de les tertúlies a la sala d'estar, es quedava a la biblioteca amb la persona convidada.

El jardí

El jardí de Castelldaura té diversos ambients, amb molts tipus d'arbres i plantes, com solien posar els indians.

En força ocasions va caminar pel passeig dels plàtans de bon grat. Encara que hi dedicava poc més de mitja hora, ho aprofitava per estar amb els que l'acompanyaven, ensenyar-los l'esperit de l'Opus Dei i fer-los sentir el seu afecte.

A la part posterior de la Torre hi ha una reixa amb porta de ferro. Es pot veure una placa de coure amb una inscripció en la qual s'indica la procedència: l'antiga casa del carrer Diego de León 14, de Madrid, on va viure sant Josepmaria entre 1941 i 1946.

El text de la placa commemorativa diu així:

Durant els anys en què el Fundador de l'Opus Dei va viure a la casa del carrer Diego de León, a Madrid, aquesta reixa donava accés al jardí.

En fer reformes en aquell edifici, la reixa es va traslladar a Castelldaura, i va quedar col·locada en aquest lloc l'any 1967.

[1] Sant Josepmaria. AGP, biblioteca, P03, 1975, p. 478.

^[2] Album històric de Castellaura.
Febrer 2012. DC, C-18.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/1969-tercera-
estada-a-castellaura/](https://opusdei.org/ca-ad/article/1969-tercera-estada-a-castellaura/) (16/03/2026)